

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobkyně: **PH KOVO – RECYCLING CHEB, s.r.o.**, IČO 64361357, se
sídlem Karlova 2472/44, 350 02 Cheb,
zastoupená Mgr. Jaroslavem Kazbundou, advokátem,
se sídlem Klostermannova 128, 387 51 Štěkeň,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,**
se sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2019, č. j. PK-DSH/11453/19

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 2. 12. 2019, č. j. PK-DSH/11453/19, a jemu předcházející rozhodnutí Městského úřadu Horažďovice ze dne 11. 9. 2019, č. j. MH/12257/2019, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši, ve výši 11 228 Kč, a to k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Jaroslava Kazbundy, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2019, č. j. PK-DSH/11453/19 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Horažďovice (dále též „správní orgán I. stupně“),

ze dne 11. 9. 2019, č. j. MH/12257/2019 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání dvou přestupků podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, pro porušení § 43a odst. 5 a 6 citovaného zákona spočívající v překročení největší povolené výšky kontrolovaného vozidla s nákladem, za což jí byla uložena pokuta ve výši 30 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla, že správní orgány chybně hodnotily provedené důkazy a nijak se nevypořádaly s její obranou. V napadeném rozhodnutí správní orgán posuzoval, zda soupravy překročily maximální přípustnou výšku 4,08 m. Správní orgán respektive Policie ČR však při dokumentaci údajného přestupku nepostupovaly tak, aby mohla být objektivně zjištěna výška vozidla.
3. Dle žalobkyně nebylo měření provedeno tak, aby mohlo být konstatováno porušení zákona. Z fotodokumentace je jednoznačně patrné, že měřící pásma, kterým měla být zjištěna výška vozidla, je zjevně ohnuté. Přitom vychýlení metru pouze v jedné rovině o cca 18° způsobilo odchylku měření, které vyrovná správním orgánem vytýkané překročení maximální možné výšky. Z fotodokumentace je však zřejmé, že měřidlo bylo vychýlené ve dvou rovinách a v cca polovině ohnuto. Není tak možné určit rámcovou odchylku měřidla. Každé měření má danou maximální možnou přesnost. Tato přesnost ale není daná maximální přesností měřidla, jak se domnívá správní orgán, ale kombinací přesnosti měřidla a způsobu měření. S tím se ale správní orgán nijak nevypořádal a pouze tvrdil, že měřidla jsou certifikována a při použití metodiky nedochází k chybám. Žalobkyně uvedla, že je připravena znaleckým posudkem dokázat, jakou možnou chybou může být zatíženo měření provedené pásmem od ruky a oka. K namítané chybě měření žalobkyně dále uvedla, že povrch, na kterém bylo měření provedeno, nebyl z důvodů nerovností vhodný. Pokud souprava stojí na nerovném podloží, není její výška rovna výšce nerovnosti, ale záleží na tom, jak jsou na nerovnosti postavení jednotlivé nápravy. Celkové vychýlení tak může být řádově větší než nerovnosti.
4. Z provedené dokumentace vyplývá, že vozidlo nestálo na rovné ploše; nebylo objektivně zjištěno, zda měřidlo skutečně zachycuje horní hranu nákladu; nebylo nijak zjištěno, zda měřidlo měří kolmo k podkladu; nebylo nijak zjištěno, zda měřidlo není ohnuté. Samotný protokol o měření se nevypořádal se skutečností, s jakou pravděpodobnou chybou bylo měření provedeno, a jak byla tato chyba určena. Opírat správnost měření o skutečnost, že měření provedla ČR a protokol byl podepsán, je absurdní.
5. Dle žalobkyně se nepodařilo prokázat, že by vozidlo překračovalo maximální možnou povolenou výšku. Pokud chtějí správní orgány posuzovat výšku vozidla, musí tak činit objektivně zjištěným způsobem, tedy měřením na rovném podkladu. V daném případě bylo měření provedeno na krajnici vozovky vyježděné od vozidel, kdy je skoro jisté, že výška vozidla byla deformována podkladem. Dále pak musí být měřeno odpovídajícím měřidlem, které bude kolmé k podkladu, rovné a zachytí horní hranu nákladu.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se nedopustil vytýkaných vad a napadené

rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Oba správní orgány dospěly k závěru, že důvody, které žalobkyně uváděla na svoji obhajobu a na jejichž podkladě správní orgán posuzoval přestupek neobjektivním způsobem, nelze v žádném případě považovat za dostatečné a argumentace uvedená v žalobě je objektivně neobhajitelná.

7. Žalovaný nesouhlasil s námitkou, že měření bylo nesprávně provedeno. Správní orgán vycházel z platných zákonných a podzákonných ustanovení. Žalovaný dále popsal průběh správního řízení a uvedl, že trvá na tom, že ze strany správních orgánů bylo provedeno vše pro to, aby byl zjištěn skutkový stav věci a zároveň byla žalobkyni poskytnuta možnost plného uplatnění jejích práv.
8. Pro správní orgány je směrodatným podkladem doklad o výsledku kontrolního vážení, který je vyhotoven oprávněnou osobou. Způsob a místo provedení kontrol je plně v dikci těchto kontrolních orgánů a žádný správní orgán, pokud nezjistí nezákonnost, nemůže zasahovat do postupu způsobu a určení výběru míst kontrol. Kontrolou bylo zjištěno, že k překročení výšky prokazatelně došlo, přitom měření bylo provedeno v souladu se zákonem o pozemních komunikacích.
9. Žalobkyně by dle žalovaného svou pozornost měla zaměřit na dodržení zákonných ustanovení se snahou neprovozovat vozidla, která jsou přetížená, a dodržovat u vozidel stanovení hmotnostní limity, neboť tím bezprostředně ohrožuje nejen sebe, ale i ostatní účastníky silničního provozu. Rovněž i vozovka je užíváním přetížených vozidel poškozována. Žalovaný uvedl, že uložená pokuta povede žalobkyni k důslednějším dodržování zákona a hlavně k uvědomění si, že nedodržení zákonem stanovených ustanovení přispívá ke zhoršení a omezování bezpečného dopravního prostoru.
10. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

11. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
12. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
13. Žaloba je důvodná.
14. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 9. 4. 2019 bylo Policií ČR v 11:25 hodin na silnici III/17214 v Horažďovicích, ul. Nábřeží zastaveno kontrolované vozidlo (jízdní souprava v sestavě motorové vozidlo – nákladní automobil, tovární značky MAN TGS, registrační značky X, a přípojně vozidlo (návěs nákladní) tovární značky SVAN, NCH39, registrační značky X), s nákladem dřevní hmoty, jehož provozovatelem je žalobkyně. U tohoto vozidla byla provedena kontrola § 38a odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, při níž v rámci nízkorychlostního vážení bylo zjištěno nedodržení hodnot rozměru kontrolovaného vozidla, tj. překročení o 0,52 m největší povolené výšky 4,08 m vozidla s nákladem stanovené prováděcím právním předpisem dle § 7 odst. 1 písm. b) bod 4 vyhlášky č. 209/2018 Sb., o hmotnostech, rozměrech a spojitelnosti vozidel (dále též „vyhláška“), neboť byla zjištěná hodnota výšky kontrolovaného vozidla včetně nákladu 4,60 m. O kontrole byl sepsán protokol, který následně řidič vozidla podepsal a převzal.

15. Následně dne 15. 4. 2019 v 16:50 hodin na silnici II/188 v Horažďovicích ul. Plzeňská, byla Policií ČR zastavena totožná jízdní souprava, u níž byla provedena kontrola podle § 38a odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, při níž v rámci nízkorychlostního vážení bylo zjištěno nedodržení hodnot rozměru kontrolovaného vozidla, tj. překročení o 0,26 m největší povolené výšky 4,08 m vozidla s nákladem stanovené prováděcím právním předpisem dle § 7 odst. 1 písm. b) bod 4 vyhlášky, kdy byla zjištěná hodnota výšky kontrolovaného vozidla včetně nákladu 4,34 m.
16. Po provedeném přestupkovém řízení dospěl správní orgán I. stupně na základě shora rekapitulovaných zjištění k závěru, že překročením největší povolené hodnoty kontrolovaného vozidla o 0,52 m a 0,26 m byla naplněna skutková podstata přestupku dle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích. Za přestupky byla řidiči podle § 42a odst. 4 písm. c) zákona o pozemních komunikacích, uložena pokuta.
17. Dne 13. 5. 2019 byl správnímu orgánu I. stupně postoupen Policií ČR přestupkové spisy z provedených kontrol, obsahující podnět k zahájení správního řízení, ve věci důvodného podezření z porušení § 7 odst. 1 písm. b) bod 4 vyhlášky, kterého se měla dopustit žalobkyně tím, že jako provozovatel provozovala vozidlo nebo jízdní soupravu, u nichž bylo kontrolním vážením zjištěno nedodržení hodnot nebo podmínek stanovených zákonem o silničním provozu. Správní orgán I. stupně zahájil ve věci řízení a dne 20. 5. 2019 vydal příkaz o uložení správního trestu dle § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Proti příkazu podala žalobkyně odpor a správní orgán I. stupně tak pokračoval v dalším řízení. Ve správním spisu jsou dále založeny fotografie z míst provedených kontrol, vyjádření Policie ČR k místu provedené kontroly měření rozměrů kontrolovaného vozidla, které si vyžádal správní orgán I. stupně, a metodická příručka Ministerstva dopravy k provádění nízkorychlostního kontrolního vážení z června 2016 (dále též „metodika Ministerstva dopravy“). Ve dnech 3. 7. 2019 a 26. 8. 2019 se konala ve věci ústní jednání, o nichž jsou ve spisu založeny protokoly. V rámci jednání žalobkyně neuplatnila žádné nové skutečnosti ani důkazy.
18. Správní orgán I. stupně dne 11. 9. 2019 pod č. j. MH/12257/2019 shledal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku dle 43a odst. 5 zákona o pozemních komunikacích, a to za nedodržení největšího povoleného rozměru, tj. výšky stanovené zvláštním právním předpisem podle § 7 odst. 1 písm. b) bod 4 vyhlášky. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný správní orgán dne 28. 11. 2019 pod č. j. PK-DSH/11453/19 zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
19. V daném případě byla aplikována následující zákonná ustanovení.
20. Podle § 43a odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., platí: *„Řidič motorového vozidla nesmí užit vozidlo, jehož hmotnost, rozměry včetně nákladu nebo rozložení hmotnosti na nápravy, skupiny náprav, kola nebo skupiny kol ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo stav pozemní komunikace, není-li jeho užití umožněno postupem podle zvláštního právního předpisu.“*
21. Dle § 43a odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., platí: *„Provozovatel vozidla nesmí přikázat nebo dovolit užití vozidla v případech podle odstavce 1 nebo 2, není-li jeho užití umožněno postupem podle zvláštního právního předpisu.“*
22. Podle § 43a odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb., platí: *„Hodnoty hmotností a rozměrů vozidel a jízdních souprav, poměrů hmotností vozidel v jízdní soupravě, rozložení hmotnosti na nápravy, skupiny náprav, kola a skupiny kol, jejichž nedodržení ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo stav pozemní komunikace, podmínky spojitelnosti vozidel*

v jízdní soupravu a použití sklopného nebo odnímatelného zařízení pro snížení aerodynamického odporu, jejichž nedodržení ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, a rozsah údajů uváděných v dokladu o rozměrech vozidla stanoví prováděcí právní předpis.“

23. Dle § 42b odst. 1 písm. s) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, účinného do 29. 4. 2020: *„Právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako provozovatel vozidla nebo jízdní soupravy provozuje vozidlo nebo jízdní soupravu, u nichž bylo kontrolním vážením zjištěno nedodržení hodnot nebo podmínek stanovených zákonem o silničním provozu.“*
24. Podle § 7 odst. 1 písm. b) bod 4 vyhlášky č. 209/2018 Sb., o hmotnostech, rozměrech a spojitelnosti vozidel: *„Rozměry vozidel a jízdních souprav včetně nákladu, jejichž překročení ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, a jejich hodnoty jsou výška, která činí u jízdní soupravy tažného vozidla s návěsem – 4,08 m.“*
25. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítla, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci. Tento žalobní bod je důvodný.
26. Správné zjištění skutkového stavu věci předpokládá náležitě provedené dokazování. Dokazováním je třeba rozumět právem upravený postup, v jehož rámci dochází k utváření závěrů o skutkovém stavu, a to na základě hodnocení důkazů, jež se realizuje podle § 50 odst. 4 správního řádu, tj. podle volné úvahy správního orgánu. Takové hodnocení důkazů lze popsat coby myšlenkovou činnost správního orgánu, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota pravdivosti, popřípadě hodnota věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti (důležitosti) správní orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění (zda jsou použitelné pro zjištění skutkového stavu a v jakém rozsahu). Hodnocením důkazů z hlediska jejich pravdivosti správní orgán dochází k závěru, které skutečnosti, o nichž důkazy (pro rozhodnutí významné a zákonné) podávají zprávu, lze považovat za pravdivé (dokázané), a které nikoliv. Zákon nepředepisuje, a ani předepisovat nemůže, pravidla, z nichž by mělo vycházet jak hodnocení jednotlivých důkazů, tak hodnocení jejich vzájemné souvislosti. Je tomu tak proto, že hodnocení důkazů je složitý myšlenkový postup, jehož podstatou jsou jednak dílčí, jednak komplexní závěry správního orgánu o věrohodnosti zpráv získaných provedením důkazů, jež jsou pak podkladem pro závěr o tom, které skutečnosti má správní orgán za prokázané, a jež tak tvoří zjištěný skutkový stav. Postup přisuzování uvedených hodnot se neděje skrytě, ale naopak se musí projevit v odůvodnění rozhodnutí. Podle § 68 odst. 3 správního řádu totiž správní orgán v odůvodnění rozhodnutí mj. uvede podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se při jejich hodnocení řídil. Pokud by správní orgán opomněl tuto svou povinnost, zatížil by své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Součástí řádného odůvodnění správního rozhodnutí je pak podle zmíněného § 68 odst. 3 správního řádu rovněž náležité vypořádání se s námitkami účastníka řízení. Toto pravidlo samozřejmě dopadá i na námitky účastníků řízení, které jsou uplatněny ve vztahu k provedenému dokazování. I zde platí, že pokud by správní orgán zcela rezignoval na vypořádání takových námitek, zatížil by své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Naopak, pokud by námitky vypořádal, ale učinil by tak nesprávně, mohlo by se popřípadě, s ohledem na závažnost příslušné nesprávnosti, jednat o vadu nezákonnosti takového rozhodnutí.
27. V projednávané věci žalobkyně v tomto žalobním bodě míří právě na první fázi hodnocení důkazů, totiž na přisouzení důležitosti důkazů, respektive zodpovězení otázky, zda

z daného důkazu lze vůbec něco relevantního zjistit. Namítá totiž, že při měření výšky vozidla, resp. jízdní soupravy, nebylo ani v jednom případě postupováno korektně, a výška vozidla tak nebyla zjištěna řádně. Jelikož napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně vycházejí ze zjištěné výšky vozidla, jedná se v daném přestupkovém řízení o důkaz zcela klíčové povahy.

28. Ze správního spisu, jehož součástí jsou i přestupkové spisy Policie ČR k oběma zjištěným přestupkům ze dne 9. 4. 2019 a 15. 4. 2019, se podává následující. Jde-li o přestupek ze dne 9. 4. 2019, uvádí se v přestupkovém spisu, že daného dne bylo provedeno nízkorychlostní kontrolní vážení, jehož součástí je i kontrola největších povolených rozměrů jízdní soupravy. Při tomto měření bylo zjištěno, že celková výška jízdní soupravy vč. nákladu je 4,6 m, čímž došlo k překročení celkové povolené výšky o 0,52 m. Součástí tohoto přestupkového spisu je pak i fotodokumentace samotného měření, ze které je patrné, že měření prováděl jeden policista, a to prostřednictvím nekalibrovaného měřicího pásma (tzv. ocelového pětimetru), které bylo zachyceno za část nákladu (jednu z výše položených klád převáženého dřeva). Skutečností je, že ze zachycené fotografie není patrné, zda je měřidlo zachyceno za opravdu nejvýše položenou část nákladu nebo nikoli. Tomuto posouzení brání perspektiva zachycené fotografie, která může i podstatně zkreslit zachycovanou situaci. Totéž je ovšem nutno konstatovat i ve vztahu ke způsobu, kterým je měřidlo odvinuto směrem dolů. V perspektivě, ve které je předmětná fotografie pořízena, nelze jednoznačně stanovit, zda měřidlo směřuje přímo vodorovně kolmo dolů, případně zda je prohnuté podél nerovností v nákladu. Takové ohnutí může mít pochopitelně zcela zásadní dopad na výsledky měření, jehož míru nelze pouhým pohledem na fotografii přesně kvantifikovat. Pokud pak jde o fotografii zachycující část měřidla se samotnou naměřenou hodnotou, ani tu nelze považovat za průkaznou, neboť opět není zřetelné, zda zobrazuje hodnotu skutečně naměřenou (je zachycena právě jen daná část měřidla, přičemž nelze ověřit, zda jde právě o výsledek provedeného měření), přičemž ovšem i kdyby tomu tak bylo, uplatní se i vůči tomuto výsledku všechny námitky, o kterých soud hovořil v předchozí části tohoto odstavce týkající se zejména způsobu odvinutí měřicího pásma.
29. Svým charakterem obdobné námitky lze ovšem uplatnit i ve vztahu ke druhému měření provedenému dne 15. 4. 2019. Toto měření bylo sice oproti měření realizovanému dne 9. 4. 2019 provedeno kalibrovaným výškoměrem, tedy výsuvnou měřicí tyčí s milimetrovou stupnicí, typ Telefix 6805/III. tř. p., naměřené hodnoty však rovněž nejsou průkazné. Z fotografií obsažených v přestupkovém spise je totiž zjevné, že měření probíhalo volným přiložením měřicí tyče podélně vedle nákladu. Z perspektivy jediné fotografie, na které je zachyceno samo měření, však nelze ověřit, zda měřicí tyč končí právě v rovině nejvyšší části převáženého nákladu. Ohledně naměřené hodnoty, respektive její fotografie, je pak nutno učinit stejný závěr jako v případě měření ze dne 9. 4. 2019. Ani v tomto případě totiž není zřejmé, že se zachycená naměřená hodnota vztahuje právě k příslušnému měření.
30. K odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně lze pak konstatovat, že argumentace použitá k vypořádání námitek žalobkyně vznesených v průběhu přestupkového řízení, by obecně měla být vedena v tom směru, aby bylo postaveno najisto to, co je kladeno žalobkyni za vinu. Je nutno přihlídnout k tomu, že se v projednávané věci jedná o řízení přestupkové, tedy řízení trestní povahy. K rozhodnutí o vině a uložení sankce tak lze přistoupit jedině tehdy, pokud všechny okolnosti vedoucí k závěru o vině byly bez pochybností zjištěny a prokázány. Správní orgán I. stupně však postupuje opačně: uvádí, že zpochybňující tvrzení obsažená v námitkách nebyla prokázána, aniž by se věcně

zabývala problémem, zda byla prokázána východiska, na nichž stojí závěry samotného rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V tomto směru lze odkázat např. na námitku vztahující se k otázce, kolik policistů provádělo měření. Pokud podle použité metodiky Ministerstva dopravy má být měření prováděno dvěma osobami [příslušná metodika je obsažena ve správním spise a z jejího obsahu na straně 12 vyplývá, že rozměry vozidla mají být měřeny dvěma osobami „*obsluhujícími zařízení*“, v zásadě tedy zřejmě není *lege artis*, pokud druhá osoba toliko měření přihlíží], je nutno současně konstatovat, že z fotografií zachycených v přestupkových spisech skutečně nelze dovodit, zda bylo tomuto požadavku vyhověno, neboť při měření je v obou případech zachycen toliko policista jeden. Pokud pak správní orgán I. stupně na straně 5 svého rozhodnutí uvádí, že „[Z] *dokumentace není patrné, ani z ní nevyplývá, že by měřící zařízení obsluhoval jen jeden policista*“, jedná se právě o případ této pomyslně obrácené argumentace, neboť správní orgán I. stupně by měl naopak vysvětlit, zda odpovídá předmětné metodice Ministerstva dopravy, že měření probíhalo jen jedním policistou a jaké z toho plynou závěry, případně vysvětlit, že měření probíhalo jinak (a přitom rovněž v souladu s právem) a tento svůj závěr zdůvodnit. Navíc nelze přehlédnout, že správní orgán I. stupně v tomto svém tvrzení sám odporuje svému vlastnímu vyjádření zachycenému na téže straně jeho rozhodnutí jen o několik řádek výše, v němž uvádí, že „[m]ěření *povolených rozměrů bylo provedeno oprávněnou osobou, policistou, kdy doklad o výsledku (...)*“. Zde už tedy správní orgán I. stupně hovoří o měření provedeném jediným policistou. Není tedy jasné, jaký skutkový závěr platí, obě dílčí námitky žalobkyně byly vypořádány ve vzájemném obsahovém rozporu. Ve stejném duchu je ale vedeno i vypořádání dalších námitek žalobkyně, např. námitky týkající se problému, zda byl metr položen kolmo k zemi apod.

31. Na předmětné námitky, respektive na žalobkyní namítaný způsob jejich vyřízení, nereagoval ani žalovaný, který se v desetistránkovém napadeném rozhodnutí věnuje námitkám žalobkyně toliko na straně deváté; předchozí obsah napadeného rozhodnutí je věnován toliko rekapitulaci průběhu přestupkového řízení. Podle jeho názoru pak byl zjištěn skutkový stav, o kterém nejsou pochybnosti. Žalovaný, stejně jako správní orgán I. stupně, vychází z dokladu o výsledku kontrolního vážení, přičemž fakticky rezignuje na přezkum námitek vznesených žalobkyní.
32. Soud v této souvislosti upozorňuje, že doklad o výsledku kontrolního vážení je jen jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, a i tento doklad je třeba podrobit řádnému hodnocení důkazů, zvláště za situace, kdy jsou výsledky v tomto dokladu zachycené zpochybněny námitkami účastníka řízení. Tyto námitky musejí být řádně meritorně, tj. věcně vypořádány, přičemž řádným vypořádáním nelze rozumět opětovný odkaz v kruhu na údaje zachycené v tomto dokladu. K tomuto dokladu proto nelze přistupovat jako k pomyslně nedotknutelné listině, jež je po obsahové stránce pro správní orgán vedoucí přestupkové řízení závazná, protože ji není možno podrobit žádnému přezkumu. Jinak by docházelo k úplnému vyprázdnění smyslu a účelu přestupkového řízení, v němž by obviněný z přestupku nemohl fakticky uplatnit svou obhajobu.
33. Jakkoli se tedy soud ztotožňuje s východisky žalovaného prezentovanými v jeho vyjádření k žalobě a v napadeném rozhodnutí a koneckonců i s východisky správního orgánu I. stupně o nebezpečnosti a škodlivosti provozování nadměrně zatížených vozidel, nelze jen snahou o zachování právních předpisů upravujících povolené rozměry a hmotnosti vozidel, odůvodnit shledání viny přestupkem a uložení sankce bez náležitého vypořádání řádně uplatněných námitek, které se vztahují ke klíčovým důkazům, na nichž je vybudován závěr o vině.

34. Na podkladě shora uvedené úvahy lze jednak konstatovat, že napadené rozhodnutí, ale i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Jak už soud shora konstatoval, z § 68 odst. 3 správního řádu vyplývá povinnost správních orgánů v odůvodnění rozhodnutí uvést mj. to, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníků. Jedná se tu o esenciální součást odůvodnění správního rozhodnutí, neboť právě skrze ni se stává takové rozhodnutí přezkoumatelným a přesvědčivým. Pokud správní orgány vypořádají námitky účastníka řízení takovým způsobem, že v podstatě jen v kruhu odkazují na tímto účastníkem zpochybněné podklady, je to obdobná situace, jako by se námitkami nezabývaly vůbec.
35. S tím ovšem souvisí ještě podstatnější vada, kterou jsou zatížena rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Jelikož přestupková odpovědnost žalobkyně byla vyvozena na základě neprůkazných měření, jak už soud uvedl výše, platí o obou těchto rozhodnutích, že skutkové závěry, na nichž jsou tato rozhodnutí vystavěna, nemají oporu ve spisovém materiálu. Soud v tomto směru odkazuje na výše uvedené odstavce 28 a 29 tohoto rozsudku, ve kterých shrnuje pochybnosti o provedených měřeních. Tyto pochybnosti jsou takového rázu, že na základě obsahu správního spisu tak, jak byl soudu předložen, nelze uzavřít, že bylo postaveno najisto, že skutečně došlo k překročení nejvyšší povolené výšky vozidla, respektive právě o tu míru, která je v napadeném rozhodnutí a jemu předcházejícím rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedena. Jelikož výsledky provedených měření jsou klíčová jak pro samotné rozhodnutí o vině, tak ovšem i pro rozhodnutí o výměře správního trestu, nemůže napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně obstát.
36. Tato vada tak má za následek kasaci napadeného rozhodnutí bez jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., což soud učinil výrokem I. tohoto rozsudku. Současně soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. rozhodl i o zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť to je zatíženo zcela stejnými vadami, jako napadené rozhodnutí, a pokud by soud zrušil jen napadené rozhodnutí, žalovanému by nezbylo, než rozhodnutí správního orgánu I. stupně rovněž zrušit, neboť zjištěné vady jsou takového rázu, že je nelze odstraňovat v odvolacím řízení. Jeví se tak procesně efektivnějším, aby soud rozhodl o zrušení obou těchto rozhodnutí rovnou sám. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud rozhodl o vrácení věci k dalšímu řízení žalované. Jde-li o závazný právní názor soudu ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s., bude v dalším řízení úkolem správního orgánu I. stupně, popřípadě i následně žalovaného, aby řádně posoudil námitky, které žalobkyně ve správním řízení uplatnila. Jelikož v zásadě není možné tyto námitky vypořádat toliko odkazem na obsah dokladu o kontrolním měření, jak soud vysvětlil výše, budou muset správní orgány zvážit, zda lze tyto námitky přezkoumatelně vypořádat prostřednictvím jiných, ve správním spise již založených listin, nebo bude nutné správní spis náležitě procesně doplnit. Teprve na základě řádného vypořádání námitek žalobkyně pak bude možno rozhodnout, zda je vůči žalobkyni možno vyvozovat přestupkovou odpovědnost, či nikoli.

Náklady řízení

37. Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyni, která v řízení dosáhla procesního úspěchu, soud přiznal k jeho návrhu náhradu nákladů řízení podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 11 228 Kč. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč, odměnou za právní zastoupení žalobkyně za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí

zastoupení, sepis a podání žaloby) a dvakrát náhradou hotových výdajů po 300 Kč. Krajský soud nepřiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť s tímto návrhem nebyla žalobkyně úspěšná. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, byla odměna zástupce za poskytnuté úkony právní služby a náhrada hotových výdajů navýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tedy o 1 428 Kč. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. září 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu